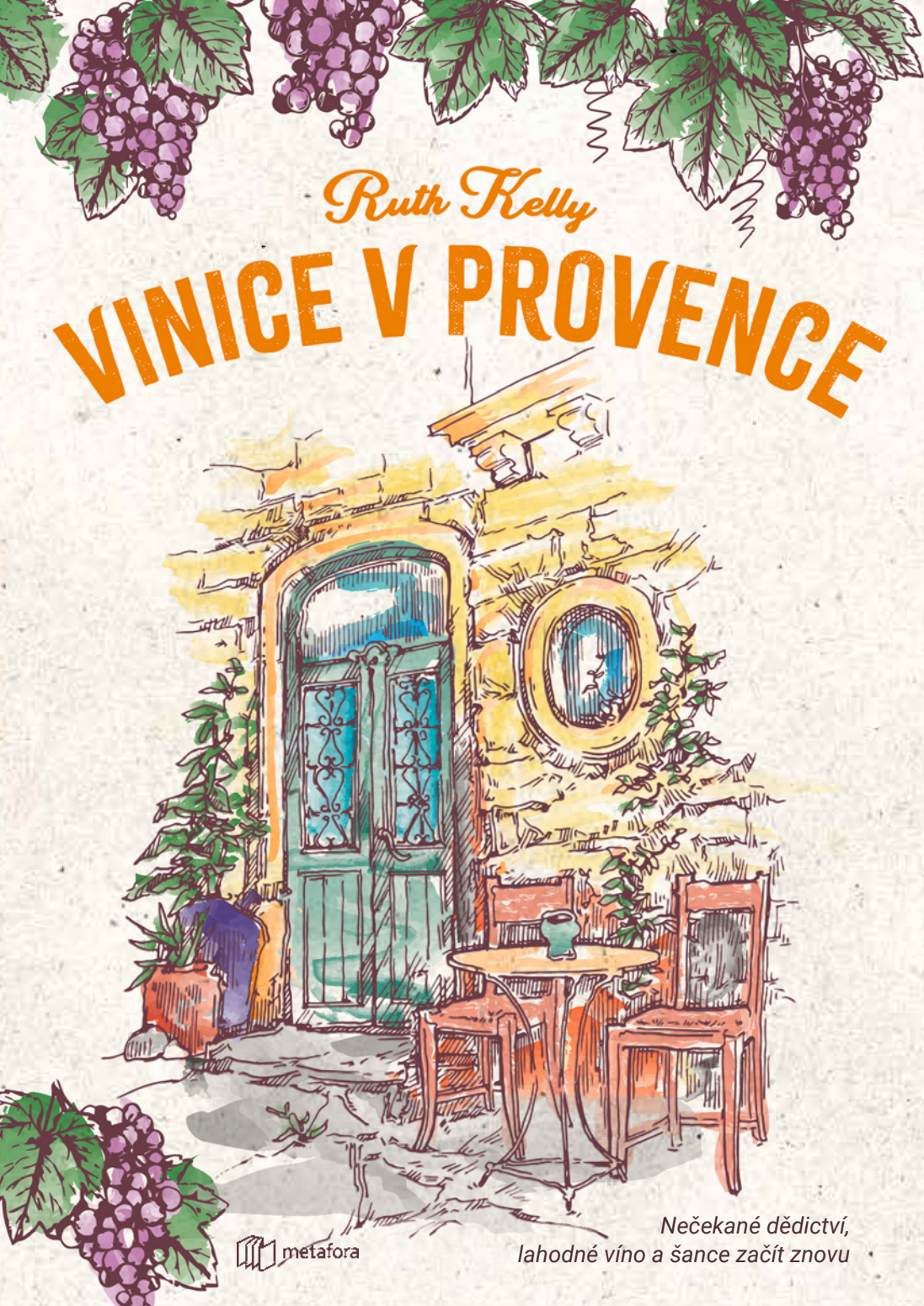

Ruth Kelly

VINICE V PROVENCE

 metafora

Nečekané dědictví,
lahodné víno a šance začít znovu

Ava nutně potřebuje změnu. Změnu od práce, která ji nenaplňuje, a od života s horou dluhů, jež jí na krk pověsil její manžel předtím, než se od rodiny odstěhoval. Když k tomu zemře její dědeček, Avě začne situace přerůstat přes hlavu. Z dopisu se navíc dovídá, že zdělila vinici Château Saint-Clair v Provence.

Ava neváhá a vydává se do Francie, kde jako malá trávila každé léto. Čerstvá káva a croissanty ke snídani, sklenka rosé ve společnosti pohledného číšníka Jacquesa... Konečně si někde připadá doma. Dokonce natolik, že se jí do jejího anglického domova ani nechce vracet.

Opravdu by bylo tak špatné vzdát se krachujícího manželství a pokusit se místo něj zachránit chátrající vinici, kterou si zamilovala už v dětství?

„Bezstarostný útěk do nádherné krajiny Provence.“

– čtenářská recenze, Amazon

„Nemohla jsem se od knížky odtrhnout díky mnoha nečekaným zvratům v ději. Musela jsem nutně vědět, jak to bude dál.“

– čtenářská recenze, Goodreads

Ruth Kelly

VINICE V PROVENCE

Ruth Kelly
VINICE V PROVENCE

Přeložila Věra Kotábová

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

*Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude **trestně stíháno**.*

The Little Vineyard in Provence © 2019 by Ruth Kelly

Published by Trapeze, London, UK

Translation © Věra Kotábová, 2022

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2023

All rights reserved

ISBN 978-80-7625-720-7 (ePub)

ISBN 978-80-7625-719-1 (pdf)

ISBN 978-80-7625-252-3 (print)

Mamince

Prolog

Provence, léto 1985

„Fuj, to je trpký!“ Ava vyplivla bobulku vína.

Dědeček se rozesmál tak nahlas, až se rozkašlal.

„To proto, že ještě není zralé, děvče!“ Poplácal se po prsou. Pak uchopil kuličku červeného vína mezi palec a ukazováček a namířil ji na nebe. Jasně sluneční světlo prozářilo bobuli vinné révy a změnilo její fialovou barvu v téměř průsvitný odstín levandulové.

„Musíme zachytit tu správnou chvíli. Proto je musíme pořád ochutnávat. Zkoušet, jestli je dost sladké. A když je zralé, hrozny sesbíráme!“ zvolal s typickým francouzským důrazem.

Ava se zachichotala.

„Ale...“ Dědeček výstražně zvedl prst. „Máme jenom malou chvilku na to, aby se stal ten zázrak.“ Pokrčil rameny a odfrkl si. „Možná dva nebo tři dny. A když to neodhadneme správně...“ odmlčel se.

Ava se na něho upřeně dívala, s pusou dokořán jako zlatá rybka, a čekala na každé jeho slůvko.

„Pak to je katastrofa!“

Pokračoval v chůzi a nechal Avu stát na místě jako přikovanou. Mohl za to nejdřív šok a pak zvědavost. Otázky se jí rojily v hlavě jedna přes druhou.

„Hrozny jsou zralé jenom pár dnů, dědečku?“ zavolala na něho.

„*Oui!* A pojd' už.“ Jak se vzdaloval, půda suchá jako křída se mu hlasitě drolila pod zaprášenými botami. Každou chvilku vztáhl ruku a jemným mazlivým pohybem se dotkl listů, jako by hladil milovaného psa.

Ava ho následovala, a kdykoliv se dědeček rozhodl vyzkoušet další hrozen, zastavovala se a zase se dávala do pohybu.

Pod pálicím odpoledním sluncem jí hned vyskočily pihy.

Najednou se muž obrátil a upřeně se na ni zadíval.

„Povím ti malé tajemství, milá Avo.“ Ztišil hlas až do šepotu.

Ava rozevřela oči dokořán a čekala, až jí dědeček odhalí další zrnko moudrosti.

„Tyhle hrozny,“ ukázal rukou na řádky vinné révy, „jsou srdcem mé vinice. Jsou to nejstarší sazenice. A víš, co to znamená?“

Ava zavrtěla hlavou.

„Znamená to, že jsou nejsilnější. Jejich kořeny prorostly hluboko do *terroir*, do půdy, a dosáhnou tak na živiny, ke kterým se jiné rostliny nedostanou.“

Klekl si, přičemž trochu zavzdychal tou námahou, a obemkl svou šlachovitou rukou kmínek vinné révy. Druhou upracovanou rukou se opřel o zem, aby si zajistil oporu. Rozpraskanou kůži pokrývaly hnědé jatrní skvrny.

„*Très forte*, velmi silný,“ zamumlal a jemně kmenem zatřásl. „Saje z půdy minerály a dopravuje je až sem.“ Ukazováčkem jel po pni révy nahoru. „Až sem.“ Ava fascinovaně přihlížela, jak se natahuje pro ovoce a přitahuje si větvíčku révy. Utrhl další hrozen, přičemž se větvíčka zatřásla a pak se vrátila na své místo.

„A až bude zralé, dodá mému růžovému vínu dokonalou sladkost. To žádné jiné hrozny nedokážou.“

Položil jí kuličku vína do dlaně. Klouby mu zavrzaly, když se namáhavě stavěl na nohy.

Ava se na něho ohromeně podívala, ale děda už upíral pohled na horizont. S přimhouřenýma očima hleděl přes révu na auto jejích rodičů, které se řítilo silničkou a zanechávalo za sebou oblaka prachu.

„Je všechno v pořádku?“

Z tváře mu zmizel vřelý úsměv. Jak se zamračil, husté šedé obočí se mu spojilo na čele.

„Dědečku?“

Něco zamumlal ve francouzštině.

„Tak pojď, dítě, vrátíme se domů.“

Kapitola jedna

Listopad 2017

Ava si levým ramenem přitiskla telefon k uchu a oběma rukama zápasila s trucovitým zámekem u předních dveří.

Bylo těžké soustředit se, když jí za krk šlehal déšť a její manžel Mark v telefonu nepřestával drmolit, ale konečně se klíč otočil a zámek povolil.

Vyčerpaně vkročila do tepla.

Zatímco jí Mark zevrubně popisoval, jak se mu celý den vedlo v práci, Ava zvedla z předložky na podlaze hromádku pošty. Položila svazek klíčů do misky na stolku v hale, setřásla z nohou vlhké kotníčkové boty, svlékla si promáčený kabát, sundala si šifonovou šálu s květinovým vzorem a obojí pověsila na věšák vedle zrcadla.

Zašklebila se na svůj odraz. Vypadala utahaně.

Náhly liják, který ji zastihl po cestě domů, proměnil její tmavé vlasy po ramena v zacuchané provázky. Barva z řasenky jí stekla po obličeji a zanechala na tvářích rozmazané zakroucené čárky připomínající rozpitý inkoust.

Ve vlhkých ponožkách přešla do kuchyně.

Ve vzduchu se pořád ještě vznášela vůně indického kuřecího, které měla včera k večeři, ale než vůbec pomyslela na to, že by měla vyvětrat, nalila si velkou sklenici vína, aby spláchla celodenní stres z práce.

Najednou jí došlo, že s Markem mluví už přes dvacet minut a on se jí pořád ještě nezeptal, jak se jí vede.

Znovu si přitiskla telefon mezi ucho a rameno a odzátkovala láhev sauvignonu. Když nalévala sklenku až po samý okraj, bílé víno šplouchalo ze strany na stranu, jak naráželo na stěny sklenice. Zvedla sklenku ke rtům a zhluboka se napila, až ji kyselinka zapálila v krku.

Mark nikdy neměl ponětí, jak vybrat slušné víno. Šlo mu jediné o to, aby je koupil ve slevě. Dvě lahve za cenu jedné, dvacet pět procent z ceny dolů. Pokud byla nějaká akce, pak ho koupil. Podrážděně hodila pohledem po dvou kartonech toho patoku stojících vedle poličky na víno, které bude ještě muset vypít.

„Takže kdy se asi dostaneš domů, co myslíš?“ skočila mu vprostřed věty do řeči.

Mark byl pryč už tři a půl týdne, protože ho stavební firma, pro niž pracoval, poslala někam na sever. Vybavila si, že jí říkal, že někde u Leedsu staví motel vedle dálnice.

„Už by to nemělo dlouho trvat, kotě, ale víš, jak to chodí.“

To nebylo Markovi podobné, že by se na víkend nevrátil domů. Ač si Ava po třiaadvaceti letech manželství užívala trochu času sama pro sebe, začínala pociťovat od manžela odstup.

„Zítra budu dělat velký nákup, tak bych to potřebovala vědět.“ Tlačila ho do trochu konkrétnější odpovědi.

„Dej mi pokoj, jsem tu pod tlakem, nepotřebuju, abys do mě ještě rejpal,“ odsekl jí. Ava si dokázala představit, jak přimhouřil své ledově modré oči, když se na ni utrhoval.

Skousla si ret, jako to ostatně poslední dobou dělala docela často. Došla k závěru, že je snazší Marka nedráždit.

Přistihla se, že přestává Markova slova vnímat, a začala otvírat došlou poštu.

Ukazováčkem roztrhla první obálku. Byl to voucher na slevu z jejího oblíbeného obchodu s oděvy. Kdy si naposledy koupila něco nového jen tak pro radost? Veškeré peníze, které ušetřila, investovala do jejich dcery Sophie nebo šly na dlouho odkládané opravy domu.

Ale jestli měla být sama k sobě upřímná, musela si přiznat, že svůj vzhled zanedbávala. Do práce střídala tři kalhotové kostýmy a doma nestála o nic jiného než vklouznout do pyžama značky Marks & Spencer a navrch natáhnout dlouhý vytahavý bleděmodrý svetr, o němž Mark říkal, že vypadá spíš jako župan, a to ne lichotivým způsobem.

Dala kupon na slevu stranou, zatímco Mark změnil téma z práce na Sophii, která studovala prvním rokem na birminghamské univerzitě.

„Ráno mi volala a chtěla sto liber na šaty na večírek.“

Jejich dcera byla tatínkova holčička; omotala si Marka kolem prstu. Byla to jeho chyba – od doby, co byla malá, se podvoloval každému jejímu přání. To znamenalo, že Ava musela často dělat tu zlou, nepřející matku, která říká „ne“. Oproti tomu byl Mark v Sophiiných očích vždycky ten hodný.

Ava roztrhla další dopis a řekla mu: „Sophie má desítky šatů, které si koupila, a ještě je ani neměla na sobě. A...“

Ale nedokázala dokončit větu. Když nevěřicně zírala na čísla na papíře, slova jí zamrzla v puse.

To, co čte, se jí snad musí jen zdát? Zavřela oči a pomalu je znovu otevřela. Čísla na ni znovu vybafla z hladké bílé stránky dopisu od stavební firmy.

„To jo, ale víš, jaká je, když nemá nové šaty a...“

„Marku?“ Přerušila manželův monolog.

„No, co je?“

„To nemůže být pravda,“ zamumlala a obrátila dopis na druhou stranu, protože čekala, že tam budou správné údaje; určitě se někde stala chyba.

„Co se děje, kotě?“ V hlase se mu ozvalo nervózní chvění, jako by čekal špatné zprávy. „Je všechno v pořádku?“ Naléhal, aby mu odpověděla. Nebylo pochyb o tom, že teď zněl nervózně a provinile. Po dvou desetiletích společného života dokázala Ava rozpoznat každou nuanci v manželově hlase.

„Ne, nic není v pořádku! Stavební firma tvrdí, že jsme posledních šest měsíců neplatili hypotéku!“

Tohle byla ta chvíle, kdy se do toho Mark měl vložit a rozcupovat banku za to, že zaměstnávají nekompetentní idioty, kteří jim posílají špatné údaje. Místo toho bylo z druhého konce linky slyšet jen znepokojivé ticho.

Strachy se jí sevřel žaludek, a takže skoro přišla o dech, když chtěla přečíst ta čísla.

„Tvrdí, že jim dlužíme patnáct tisíc liber...“

Pořád nic. Markovo mlčení mluvilo za vše.

Avin hlas stoupal každým slovem o oktávu výš a rostla v ní zuřivost, až konečně vybuchla.

„Seberou nám dům! Posloucháš, co ti říkám, Marku?“

Ava si už začala říkat, jestli manžel nezavěsil, ale pak zaslechla slabý svist, jak vtáhl dech do plic, načež zazněl jeho chladný, klidný obchodní hlas.

„Nejde o nic, s čím bych si nedokázal poradit, vždyť víš, tak se uklidni.“

Uklidni – to slovo na ni zapůsobilo jako červený hadr na býka.

„Budou z nás bezdomovci a ty chceš, abych se *uklidnila*?“

Mark vždycky vynikal schopností překroutit pravý stav věcí. Ava strávila značnou část manželství omluvami za chyby, které ve skutečnosti dělal on.

„Nebyl bych v tomhle průseru, kdyby nebylo vás. Utrácel jsem peníze proto, abyste byly se Sophií šťastné, a to mě dostalo do dluhů.“

Ava byla úplně jiná než manželky, které trvaly na tom, aby jim manželé kupovali domy, jimiž by se mohly chlubit. Nebyla materialisticky založená; ve skutečnosti to byla *ona*, kdo ke své vlastní škodě dával ostatním přednost.

Třebaže jí manžel svou neomalenou výmluvou skoro vyrazil dech, nějak se dokázala vzchopit a zachovat si tvář.

„Kam se poděly všechny naše peníze, Marku? Za co jsi je utratil?“

Hluboko ve svém sobeckém srdci Mark dobře věděl, že Ava ani za mák nestojí o to, aby se poměřovala se sousedy, a třebaže obvykle míval ve zvyku mít při jejich rozepřích navrch a obviňovat kohokoliv jiného, tentokrát musel ustoupit. Z tohohle se nevymluví. Nakonec jí nalil čistého vína.

Když se jí svěřoval, jak přišel o desítky tisíc liber špatnou investicí na Costa del Sol, začala se Avě točit hlava.

Došourala se k jedné z chromových stoliček připevněných před snídaňovým barovým pultem s žulovou deskou, opřela se o její okraj a čekala, až se jí přestane točit hlava.

Uvědomila si, že každou druhou minutu opakuje Markovo poslední slovo, jako by jí to nějak mohlo pomoci vyrovnat se s jejich beznadějnou situací.

„Lichvář?“

„Jo, jasně, musel jsem někde splášit peníze, abych mohl zainvestovat do toho projektu, ne? A pak to vybuchlo, takže jsem o všechno přišel.“

V její představivosti dluh narůstal do obřích rozměrů jako v té dětské hře, kde se má ze špalíků postavit co nejvyšší věž. A ta teď spadne a všechny je pod sebou pohrbí.

„Od koho sis půjčil?“

Mark si odkašlal. „O to se nestarej, drahoušku.“

Ava už tušila, jak se věci mají.

„Tys jim to všechno nesplatil, že?“ Ava se ani neopovažovala pomyslet na to, jaké budou u toho dluhu úroky.

Bylo jen dobře, že teď Mark nestál rovnou před ní, protože bůhví, co by udělala. Nikdy v životě se necítila tak rozzlobená, zrazená a na dně.

A když už si myslela, že horší to být nemůže, Mark jí prozradil, že se zatím domů nevrátí, protože chce dát tu spoušť do pořádku.

„Myslím, že by pro tebe nebylo bezpečné, kdybych se teď vracel domů. Nechci ti tam způsobit žádné trable. Koukni, kotě, já si s tím nějak poradím, jen to vydrž,“ slíbil Mark. „Víš, že tě miluju jako nic na světě.“

Avin hněv se skoro vypařil, když si uvědomila, že bude muset tomu problému čelit sama.

„Prosím, Marku, musíš přijet domů, nemůžeš mě v tom nechat samotnou,“ žadonila. Už nedokázala zadržovat slzy.

V zoufalém pokusu překlenout vzdálenost mezi nimi se pokoušela představit si manželův obličej – jeho ostře řezané rysy, nakažlivý úsměv, tmavé strniště.

„Vydrž to kvůli mně, kvůli Sophii,“ řekl Mark a snažil se ukončit rozhovor.

Ava už teď vzlykala. „Prosím tě, Marku...“

Zrovna když se ho chtěla zeptat, kdy jí zase zavolá, Mark jí řekl, že už musí jít. A frnk, jako lusknutím prstů, byl její manžel i život, jaký vedli, pryč.

Zůstala mlčky a ohromeně sedět.

Rozhlédla se kolem sebe, na kuchyni plnou vzpomínek, na to, jak se uskrovněovali a šetřili, aby si mohli před deseti lety koupit tenhle svůj předměstský řadový domek se dvěma ložnicemi. Nikdy v životě si nepřípadala tak sama.

Popadla sklenku a hodila do sebe zbytek vína. Zkřivila pusou, jak bylo kyselé, ale neodradilo ji to, aby nesáhla po láhvi.

Velkými doušky polykala její obsah.

Slepě zírala na dveře na dvorek, fascinovaná kapkami deště stékajícími po skle. Ponořila se hluboko do svých myšlenek. Na tváře jí kanuly slzy a oči měla zastřené smutkem. Jak jen se to mohlo stát?

Bylo jí jasné, jak je Mark mohl dostat do dluhů, aniž by o tom věděla: měli oddělené účty, přičemž Mark se staral o splátky hypotéky a kreditní karty, zatímco ona hradila plyn a elektřinu ze svého platu recepční. Měla nevděčnou práci v showroomu Range Roveru; jednala s arogantními městskými týpkou, kteří se přestěhovali na venkov a měli víc peněz než dobrého vychování.

Její snem vždycky bylo pořídit si cukrárnu, kde by pekla všechno od citronových koláčů po schwarzwaldský dort a dělala by něco tvořivého a inspirativního...

Hodila do sebe další lok a přemýšlela, kam se poděl její život.

Jak mohl být Mark tak hloupý, aby prošťustroval všechny jejich peníze na nějaký pochybný developerský projekt? Ava věděla, že si vzala snílka, ale to na něm měla ráda, ty jeho velké nápady, a po větší část jejich manželství si myslela, že jednou se mu něco povede.

Její přátelé ji před ním varovali a věštili jí, že toho bude jednou litovat, ale ona je neposlouchala. Když je člověk zamilovaný, nikdy nedá na dobře míněné rady.

Proto teď Ava také zápasila s tím, komu má zavolat. Odřízla se od skoro všech svých vrstevníků, když bránila Marka, a zajídalo se jí teď za nimi s prosíkem chodit.

Znovu sáhla po skleničce.

Doufala, že po víně se bude cítit otupělá. Ale zatím se v ní jen prohluboval pocit úzkosti. V hlavě se jí honilo tisíc otázek a už nesnesla být ani o chvíli déle sama.

Vzala si telefon a prošla si seznam volaných hovorů. Bylo na něm jenom jedno jméno, na něž by se dokázala obrátit, někdo, kdo na ni nevyrukuje s přešrklými výkřiky typu „já jsem ti to říkala“.

Emilia to zvedla po třetím zazvonění.

„Co se stalo?“ chtěla vědět. Zнала svou nejlepší kamarádku až moc dobře.

Ava nevěděla, kde začít. Popotáhla a snažila se zadržet příval slz, které se jí hrozily spustit, když slyšela přátelský hlas.

„Mark. Tentokrát to celé pěkně podělal.“

„Prokrista. Jsi v pořádku?“

„Moc ne. Můžeš sem přijet?“

Díkybohu Emilia nebydlela daleko. Ještě na škole si slavnostně slíbily, že od sebe nebudou nikdy bydlet dál než půl hodiny. Emilia musela na svého manžela Paula dost tlačit, než souhlasil s přestěhováním do Surrey. Ale dokázala být hodně přesvědčivá a taky vytrvalá, když jí o něco šlo, a nějak se jí podařilo přesvědčit Paula, nejen aby se přestěhovali do Surrey, ale také aby se usadili ve velmi žádoucí a drahé lokalitě, Esheru.

Mark o Emilii nikdy neřekl nic pěkného, ale Ava si byla jistá, že se cítil ohrožený jejím nezkrotným duchem. Emilia odmítala v životě všechno, co nebylo podle jejího názoru nejlepší, a díky tomu obvykle dostala všechno, co chtěla.

Emilia by se nikdy do takového průšvihů nedostala, jak si Ava uvědomila, když vyndávala ze skříňky další dvě láhve vína.

Klopýtavě je odnesla do obývacího pokoje a zhroutila se do proležené pohovky. Jak se usazovala, sklenička jí cinkala o láhev.

Dlouho tam bezvládně ležela a zírala do stropu, emocionálně úplně vyprázdněná. Přehrávala si v duchu rozhovor s Markem a znovu prožívala ten šok, tu zradu; snažila se upamatovat na detaily toho, co řekla, a pak ji přepadla jiná myšlenka.

Posadila se a narovнала se.

Jestli Mark tajil to, že nesplácel hypotéku, co jiného před ní ještě skrýval?

S novou energií posílenou vztekem a alkoholem napochodovala k Markovu stolu. Jednu po druhé vytáhla zásuvky toho lakovaného borovicového monstra a prohrabovala se jejich obsahem. Hledala nějakou stopu.

Formulář smlouvy s fitness centrem, parkovací povolení, krabička kancelářských sponek, sešívačka, stará Nokia 3210, která už roky neviděla světlo světa. Pokračovala v prohledávání a odhazovala obsah na koberec jako pes vyhrabávající na zahradě kost.

Zatáhla za pravou spodní zásuvku, ale nechtěla se vysunout. Zkusila to znovu a silněji, až upadla na zadek, protože přecenila potřebnou sílu. Upřela na zásuvku vražedný pohled, pak se vyhrabala na nohy a šla hledat něco, čím by šuplík vypáčila. Byla jako posedlá.

Vrátila se z kuchyně se šroubovákem. V životě nic nerozbila, ale tentokrát jí dělalo dobře zaútočit na stůl, protože si konečně mohla vybít vztek.

Bodala do zámku a třásla zásuvkou ze strany na stranu. Když vydlabávala díru dost velkou na to, aby se dovnitř dostala šroubovákem, vzduchem všude kolem létaly třísky.

„ANO!“ vykřikla potěšeně, když se jí konečně podařilo vsunout onu zbraň hromadného ničení dovnitř.

Mohutně zapáchala a zásuvka se otevřela.

Když nahlížela dovnitř, srdce jí bušilo přemírou adrenalinu. Měla strašlivý pocit, že tam objeví něco hrozného. Ten Mark, jakého znala, by neschovával nic pod zámkem, ale znala ho vůbec? Každou další vteřinou se ten plíživý pocit prohluboval. Uvnitř zásuvky byla hromada papírů a otevřených pomačkaných obálek, jako by se je někdo snažil silou nacpat dovnitř.

Zhluboka se nedechla, aby se uklidnila, a ponořila se do toho štosu.

Ale ani sebelepší trénink jógového dechu ji nedokázal připravit na to, co najde.

Třesoucíma se rukama vyndávala jeden papír za druhým. Oznámení o přečerpaném kreditu na kartách. Osm tisíc liber vybraných v hotovosti druhého února. Sedm tisíc liber z účtu u banky Barclays, o němž vůbec nevěděla, před pouhými několika týdny. A tak pořád dál.

Pokoj se s ní začal točit tak rychle, až se číslice na stránce slily v jednu šedivou šmouhu. Ava se na koberci stočila do klubíčka a ztěžka polykala, aby se jí neudělalo špatně. Chytla se za břicho a zavřela oči.

Jak jen jí to mohl Mark udělat? Co je to vlastně za člověka? V několika minutách se z jejího manžela, kterým byl po třiačtyřicet let, stala cizí osoba.

Jedovatý koktejl lží, tajemství a levného vína ji úplně rozložil. Schoulila se a začala usedavě plakat.

Kapitola dvě

Únor 2018

Ava zívla, protáhla se, přetočila se a skoro spadla z kamarádčiny postele pro hosty.

Vybavila si, kde je, a zalezla zpátky pod příkrývkou. Ležela na zádech jako rozplácnutá mořská hvězdice a slepě zírala na strop. Stále ještě vstřebávala, na co se zredukoval její život.

Byly to už čtyři měsíce, co zjistila, že její manžel rozfofroval všechny jejich peníze. Dům, který milovala a do něhož vložila veškeré své úsilí, aby z něho učinila domov pro rodinu, převzala banka a nyní byl připravený k prodeji. Jako by to nebylo zničující samo o sobě, Mark začal žít s Gabby z účetního odboru své firmy. „Něco“ spolu měli. Něco „nezávazného“, jak říkal, když Avě vysvětloval, že potřebuje trochu prostoru, aby si uvědomil, co zničil. Že prý potřebuje oddych. Mark přísahal, že když byli s Avou spolu, k ničemu nedošlo, ale to byla samozřejmě snůška lží. Nebo ne? Emilia tvrdila, že je to naprostá hovadina. Ava už si nebyla jistá vůbec ničím.

Její manželství i její život byly v troskách. Teď bydlela v Emiliině pokoji pro hosty obklopená pozůstatky po svém bývalém

životě – hromadami tašek a kufrů naházených neuspořádaně jedny přes druhé.

Pozorovala malého pavoučka lezoucího po stropě a uvažovala, jestli tu bude moci zůstat ležet celý další rok, dokud se její život znovu nějak zázračně neuspořádá. Ale Emilia o povalování nechtěla ani slyšet.

„Už jsi vzhůru? Dobré ráno!“ ozvalo se jako na zavanou z kuchyně.

Ava se přiměla posadit se a malinko se nadechla, protože potřebovala ještě trochu energie na to, aby se vykopala z postele. Položila nohy na měkounký huňatý bílý koberec a s kalnými očima se vydala do kuchyně. Vlasy jí nejspíš trčely na všechny strany, ale bylo jí to jedno.

Emilia jako obvykle poletovala v kuchyni na vysokých podpatcích jako moucha, co si zobla amfetaminu.

Zatímco její přítelkyně kolem ní kmitala, Ava se dovlekla k snídaňovému pultíku. Vysoukala se na stoličku, dala lokty na pultík a hlavu složila do dlaní.

„Dneska ne!“ Emilia do ní ze strany nešetrně strčila, až jí málem namočila nos do misky cereálií s mlékem, který jí tam připravila.

„Přijdeš pozdě!“

Ava se naklonila nad misku a bezmyšlenkovitě zamíchala její obsah.

„Nemusíš mi pořád dělat snídani, víš?“

„To vím!“

Emilia pokračovala v chvatné ranní přípravě na nový den. Kopla do sebe další šálek Nespressa, jako by to byl koktejl z Red Bullu říznutého Jägermeisterem.

„Musíte mě mít s Paulem už plné zuby.“

Usrkla si trochu rozmočených cornflaků.

Emilia si povzdechla, jako by se snažila potlačit frustraci. „Víš dobře, že tu jsi vítaná, jak dlouho budeš chtít. Řekla jsem ti to už nejmní milionkrát.“

„Já vím. Jen nechci nikomu překážet...“ Hlas jí přeskakoval, jen jen začít brečet.

Emilia se nechala obměkčit. Přispěchala k Avě, rozevřela náruč a pevně kamarádku objala.

Ava se vzchopila a pokusila se ovládnout smutek. „Jsem v pořádku,“ vykroutila se jí.

„Ne, nejsi, zůstaň u mě.“ Emilia si ji přivinula ještě těsněji, až se Ava podvolila a schoulila se do kamarádkina útěšného objetí.

Po dlouhé chvíli smířlivého mlčení se od Emilie odtáhla a zhluboka se nadechla. Vzchopila se, aby do sebe dostala dalších pár lžic kukuřičných lupínků a nějak se probodovala dalším dnem.

„Takže...“ Emilia si zkřížila paže.

„Už ti dal o sobě vědět?“

Byla to docela nezáludná otázka, ale pouhá představa, že bude muset odpovědět ne, způsobila, že si Ava připadala desetkrát hůř, než jak se ve skutečnosti cítila. Ten čas, kdy byli s Markem od sebe, jí vnukl otázku, jestli se rozhodla správně.

Chmurně zavrtěla hlavou. „Všechno dojednávají naši právníci.“

„To je dobře. Určitě se s ním nechceš handrkovat. Aspoň budeš mít čas, aby ses vzpamatovala.“

Ava si trochu vzdychla, protože se něco v ní malinko stáhlo. Emilia po ní střelila pohledem.

„Nechceš přece, aby se k tobě vrátil. Slyšíš?“

Ava si poposedla.

„Nemůžeš ho chtít zpátky po tom všem, co provedl. Pánbůh ví, co *ta ženská* na něm vidí. Peníze to nejsou, ty nemá. Našel si

někoho, kdo ho živí, tak dobrá. Ale vsadím se, že mu to dlouho nevydrží.“

Emilia se nikdy nesnažila skrývat to, jak moc Markem pohrdá. Ava do smrti nezapomene na tu trapnou večeři u Sergia, kdy ji Emilia povzbuzovala, aby se zapsala na kurz pečení. Mark se málem zadusil špagetami carbonara, když mezi kuckáním a škytáním říkal Emilii, aby si hleděla svého. Tím si Emilii ještě víc znepřátelil a ti dva se zaberanili, dokud se Ava konečně nedostala ke slovu a neujistila Marka, že nemá v úmyslu opustit svoji práci recepční.

Ava byla strašně ráda, že se jí přítelkyně zastávala, ale její povzbuzující řeči ji spíš odrazovaly, než posilovaly.

„Nevím, jestli ti to dávám dost najevo, ale jsem na tebe hrdá.“

„Cože, fakt?“

„Ano! Už jsi ušla dost dlouhou cestu, tak to teď nevzdávej. Teď je to v nejhorším bodě. Když se člověk s někým rozchází, je to o strach. Člověku se zdá, že všechno končí. Zdá se mu, jako by umřel! Připadá mu, že se z toho třeba nikdy nemusí dostat a celý jeho další život bude jen mizérie.“

Ava se zamračila. Nebyla přesvědčená, že jí zrovna tímhle kamarádka pomáhá.

„Ale budeš se cítit líp, to ti slibuju. Jakmile podáš žádost o rozvod a zjistíš, jak chceš naložit s životem...“

„Rozvod?“ vyjekla Ava. „Jak jsi přišla na rozvod? Dávám si jen od něj na chvíli pohov... tedy, chci říct... dáváme si od sebe na chvíli pohov... já jenom...“ zhluboka si vzdychla. „Vlastně v tuhle chvíli nic víc nevím.“

Ava se zase sklonila nad svojí miskou a v hlavě jí rotovaly zmatené myšlenky. Rozvod – to zní tak vážně, tak definitivně. Kdyby si měla připustit, že její manželství skončilo, nejspíš by zkameněla. Co by bez Marka dělala? Představa, že by měla začínat

v třiačtyřiceti úplně od začátku, ji děsila ještě víc než fakt, že je vlastně bez domova a zadlužená desítkami tisíc liber. Byla připravená odpustit manželovi nevěru s jinou ženou. Pomyšlení na rozvod bylo ještě děsivější než to, že bude muset spolknout vlastní pýchu, až se k ní Mark vrátí poté, co zjistí, že tráva je všude stejně zelená. Mark nejspíš není ideální manžel, ale je všechno, co má. Její identita se odvíjela od života, který spolu sdíleli. Kdyby tohle zmizelo, kým by byla?

Lepit to znovu dohromady s mužem, to Emilia nikdy nechápala. Měla problém s Avou soucítit nebo ji i jen vyslechnout. Přešla k oknu, zapálila si cigaretu a zhluboka a s úlevou vdechla kouř.

„Ani nevím, jestli se mu podařilo vyřešit všechny dluhy.“ Když si uvědomila, jak se s Markem odcizili, Ava svěsila hlavu.

„A koho to zajímá? To není tvůj problém.“

„Ale jestli po něm jdou lichváři...“

Emilia ji zarazila.

„Ať tě ani nenapadne, abys ho litovala.“

„Nelituju ho.“

„A nelituj ani sebe.“

„Páni, to nemůžu? Ani trochu?“

Emilia vyfoukla koutkem úst obláček kouře a dlaní ho usměřňovala k oknu.

Ava se zamračila. „Nesnažíš se předstírat, žes s tím kouřením přestala? Měla bys mu říct pravdu. My jsme měli v manželství tajnosti a podívej se, k čemu to vedlo.“

„Ale zlato, to byl jen špaček!“ Emilia zadusila nedopalek v truhlíku s bylinkami na parapetu. Podívala se na hodinky.

„Kristepane, přijdu pozdě do práce.“ Zamířila do koupelny. „A ty taky. Běž už! Budeš na večeři?“

Ava zavrtěla hlavou.

„Sophie přijede na víkend z univerzity a jdeme na večeři spolu.“

„Skvěle! Pozdravuj ji ode mě. Může se k nám taky nasáčekovat.“

Nasáčekovat docela sedí, pomyslela si v duchu Ava. Ona sama žije zase jako studentka a vrací se k životu, jaký vede její osmnáctiletá dcera – když její vlastní manželství ztroskotalo.

„Díky, vyřídím jí, že může být u vás.“

Emilia si nacpala poslední věci do kabelky od Chanelu. „Telefon, klíče, cigá, žvejkačka.“ Zajela rukou do výstřihu své halenky šité na míru a upravila si vycpávky v push-up podprsence, aby zvýraznila své přednosti.

„Jak vypadám?“ poodstoupila a rukama si uhladila sukni na bocích, aby předvedla pouzdrovou sukni, jehly a důkladný výstřih. Skoro neónově blond vlasy přehodila na stranu v sexy rozcuchu.

Ava obdivovala schopnost své kamarádky vypadat vždy stylově a dokonale. Sklouzla ze stoličky, což způsobilo, že se málem vysvlékla z pomačkaného pyžama s potiskem tučňáků. Přitiskla si kalhoty v pase, protože guma už byla dlouho vytahaná, a odkolébala se do koupelny.

Emilia po ní hodila poslední veselý úsměv. „Nevzdávej to, zlato. Buď silná.“

Přední dveře zadrnčely, jak je za sebou s prásknutím zavřela, a Ava svésila ramena. Ulevilo se jí, že už nemusí předstírat, že má vůbec nějakou vůli pokračovat žít.

Toužebně se zadívala na pohovku. *Nikdo si ani nevšimne, když si zalezu pod peřinu, budu se dívat na Netflix a po zbytek dne jíst brambůrky a čokoládu, že ne?*

A zhluboka si povzdechla, když si vybavila svoji nevděčnou práci a prudícího šéfa.

Jak se později ukázalo, sedět osm hodin na recepci prodejny a půjčovny Range Roveru Garyho Lovetta na hlavní ulici a bezmyšlenkovitě zírat na pošmourné únorové nebe bylo ještě horší, než si představovala.

Když její šéf Gary zrovna neprodával čtyřkolku nějakým tupým městským hejskům, opíral se o loket na jejím pultu a zíral jí na prsa, přičemž ji obšťastňoval svými oblíbenými motivačními poučkami. Dnešní obzvlášť vypečená zněla: „Jestli mě fotbal naučil něco o byznysu, pak to, že člověk se stává šampionem zápas za zápasem.“ S pohledem na její prsa ještě dodal: „A když zahraješ správné karty, jednou budeš tam, kde jsem teď já.“ Dokonce na ni i mrkl. Ava si připadala pošpiněná, už když ho jen zahlédla na druhé straně showroomu.

Poslední hodinu hypnotizovala hodiny jako umanutá. Počítala minuty, a dokonce i vteřiny, než bude moci odejít. Přesně dvě minuty před koncem pracovní doby si posbírala svoje věci, vyprostila hnědé sako z opěradla svého otočného křesla, a zrovna když si ho oblékala, poklepalava její šéf štůskem dopisů o recepční pult.

Druhou rukou si povolil kravatu a límeček od košile a zakřeňil se na ni: „Tak už míříme domů?“

Ava si zkontrolovala hodinky. Ale určitě se nespletla, když celou poslední hodinu sledovala čas.

„Je šest večer,“ ujistila ho. Jenže se ukázalo, že Gary větrí kořist.

„Ptáček mi zacvrlikal, že už jsi zase volná,“ zvedl významně obočí.

Ava pohlédla na Gemmu z obchodního oddělení, která se rychle zadívala stranou. „Ani bych neřekla. Když jsem to naposledy kontrolovala, pořád jsem ještě byla vdaná.“

„Ale rozvádíš se?“ Jazykem vyboulil tvář.

Znělo to víc jako konstatování než jako otázka, pomyslela si Ava. Rozpačitě se zavrtěla na židli, ale v proskleném showroomu se nebylo kam uchýlit.

„Zatím ne...“

„Klíčem k tomu, aby mohl člověk úspěšně provozovat byznys, je vědět, kdy si přiznat ztráty,“ skočil jí do řeči Gary a přiložil dlaň ke svým ulíznutým vlasům, aby se ujistil, že jsou pořád na svém místě.

Ava protočila panenky.

„Jasně.“

„A člověk nechce promarnit dobrou nabídku,“ naklonil se k ní.

Ava si nebyla úplně jistá, jestli pořád mluví o prodeji aut.

„Jistě.“

Rychle naházela zbytek svých věcí do kabelky a vstala. Zoufale už chtěla být pryč. Protáhla se kolem šéfa, který po ní hodil pohledem. Když mířila ke dveřím, Gary zavolal:

„Mám něco, co bys možná chtěla.“

Zaváhala. Zavřela oči a pomalu je otevřela. Zhluboka se nadechla, aby si připomněla, že musí být trpělivá.

„A co?“ Obrátila se a podívala se na něho.

Držel dopis.

„Neprozradila tě jen Gemma. Když si sem necháváš posílat poštu, je to taky nápověda,“ poklepal si vědoucně na nos.

Ava zaťala zuby a usmála se, ale když si šla vzít dopis, Gary jím ucukl. Houpal jím před sebou jako návnadou.

„Bože,“ zamumlala bezhlesně.

„Možná bychom mohli někdy zajít na drink?“ žertovně před ní pohupoval dopisem.

„Ne.“

„Jen jednu skleničku po práci?“

„Ne!“ naklonila se k němu, aby uchopila svoje výkupné.

Nakonec povolil a vtiskl jí dopis do dlaně. Nacpala si ho do kabelky.

„Promysli si to. Nebudu ti to nabízet dlouho, tak abys pak nelitovala,“ zavolal za ní.

Když konečně uchopila kliku, unaveně zavrtěla hlavou.

Může být tenhle den ještě horší?

Kapitola tři

Cesta do restaurace *Slug and Lettuce* v centru města sice nevedla kolem jejich bývalého domu v Acorn Close, ale nemohla si pomoci a udělala si zájžďku.

Zpomalila, až jela skoro krokem, pomalu se přibližovala k číslu dvacet jedna na samém konci slepé uličky a pak opatrně zastavila před polovinou řadového dvojdomku s cedulí *Na prodej*.

Vybavila si den, kdy se tam s Markem nastěhovali, jako by to bylo včera. Vášnivě ji políbil, zvedl ji do náruče a přenesl ji přes bíle natřenou verandu a přes práh, přičemž jí kotníky narazily do futra, což už tak romantické nebylo. Sophii bylo tenkrát teprve deset a měla plno energie. Běhala po schodech nahoru a dolů a křičela zplna hrdla, že chce, aby její pokoj vypadal jako v paláci, postel bude s nebesy, jako mají princezny, a všechno musí být růžové. Mark samozřejmě se vším souhlasil.

Nebe bylo šedé, mraky visely nízko a na přední sklo začal dopadat hustý déšť. Jejich kdysi útulný dům vypadal najednou studeně a nehostinně. Zbyla z něho jenom prázdná skořápka. Nábytek, na nějž tak dlouho šetřili, aby si ho mohli dovolit, byl prodán za zlomek ceny do bazaru a zbytek zařízení banka nemilosrdně vyhodila na skládku. Jejich oblíbená pohovka

byla pořád ještě na prodej. Ava to věděla, protože se do bazaru zašla minulý týden podívat. Byl to teď takový její sadistický rituál, který na sebe uvalila – navštěvovat trosky své šťastné minulosti.

No dobrá, štěstí možná nebyl ten přesný výraz, ale aspoň ze začátku tomu tak bylo. Dům plný nadějí a snů.

Ava se s Markem seznámila na vysoké – byl to nedbalý student, který přiváděl učitele k šílenství, protože nebyl ochoten zasvětit svůj očividný talent studiu.

Místo toho se zabýval sprádáním plánů, jak rychle zbohatnout. Myslela na noci, které tajně trávili v podkrovním pokoji domu jeho rodičů. Ležela s hlavou na jeho hrudníku a v uších jí znělo vrnění jeho hlubokého hlasu, když jí před spaním vyprávěl o svých velkolepých plánech. Vzpomněla si na nápad s prodejem šatstva přes internet, kde by všechny položky stály pouhých deset liber. Pak ho napadlo, že by si mohli otevřít ve městě noční klub, dále vinotéku se zlevněnými víny – to když Mark zaslechl, že se kamarád jednoho jeho kamaráda potřebuje urychleně zbavit mnoha beden novozélandského chardonnay.

Avě se jeho energie hrozně líbila a byla ochotná ho za každou cenu podpořit, přičemž Mark na oplátku povzbuzoval ji, aby dala průchod vlastní kreativitě. Ava ráda pekla – čím složitější recept, tím lépe. Plánovala, že začne navštěvovat kurz zdobení dortů, ale to už byla na cestě Sophie a všechno se změnilo. Když zápolila s tím, že je mladou matkou a zároveň si potřebuje udržet zaměstnání, pohltil ji rodinný život – někdo musel uklízet dům a vařit večere, a tak své sny odsunula do kouta, až se nakonec úplně vypařily.

Mark si našel práci u stavební firmy a ponořil se do různých stavebních projektů. A když mu zbyla trocha volného času, věnoval ho Sophii.

Postupně, tak pomalu, že to ani nezaznamenali, se z nich staly lodě mějící se v noci, sice rodiče krásné dcery, ale sami sobě byli stěží jen o něco víc než kamarádi.

Ale to pořád ještě bylo v pořádku, protože tak končí většina vztahů, říkala si Ava. Většina manželek Markových přátel obětovala své kariéry rodině. Skoro všechny si stěžovaly na téměř neexistující sexuální život. Emilia byla jednou z mála výjimek, které si uchovaly obojí.

Ava skrze déšť hleděla na číslo dvacet jedna, kde se tak lopotila, aby vytvořila domov a udržela rodinu pohromadě. Otrřela si slzu, která jí skanula z oka. *K čemu to všechno bylo?*

Objevily se však další a další slzy a stékaly jí po tvářích. Bylo jich až příliš mnoho na to, aby se je snažila zadržet.

Myšlenky jí poletovaly mezi jejich starým domem a tím domem, kde, jak si představovala, teď Mark žije s tou druhou. Je určitě netknutý jako ty domy, které se ukazují zájemcům o novou výstavbu, plný krémového nábytku, a ta ženská má nejspíš jednu z těch módních pohovek, kde Mark může spočinout po těžké práci. Ava si představovala, jak mu ta druhá masíruje nohy a zahrnuje ho svou pozorností. Svůdně se chichotá, a když se snaží upoutat jeho pozornost, blond kadeře jí padají přes tvář. Ava si v hlavě vytvořila celou Gabbyinu personu podle facebookových fotek, na něž se posedle dívala posledních pár měsíců.

Úzkost jí sevřela hrudník a srdce jí začalo prudce bušit. Po tvářích jí proudem tekly slzy a rýma jí ucpala nos. Nemohla dýchat. Do plic ani z plic se nemohl dostat vzduch.

Nemohla dýchat.

Traslavými prsty zoufale šátrala po klíčku v zapalování.

„Tak dělej! Dělej!“ drmolila a snažila se stáhnout okénko, ale trvalo to moc dlouho. Trhnutím otevřela dveře a skulila se na

chodník. Vydechla úlevou, opřela se zády o auto a poddala se zimě a dešti.

Byla si jistá, že se pohnula záclona Gill Bakerové v čísle dvacet tři, ale bylo jí jedno, co si sousedi myslí. Vdechovala do plic studený vlhký vzduch a s úlevou pociťovala, že tlak v hrudníku se uvolňuje.

Dlouze se nadechla a na tři pomalu vydechovala do ponurého večerního nebe.

Během pár minut byla promočená na kost. Déšť se nasákl do kabátu, promočil sako od kostýmu a přilepil jí blůzu ke kůži jako lepidlo na tapetu. Ale z jakéhosi iracionálního důvodu se nebyla schopná zvednout a odjet. Při pohledu na jejich bývalý dům teď Ava jako by zcela zapomněla na minulé nedokonalosti, problémy a zklamání a překypovala touhou vrátit se do bezpečí a pohodlí svého bývalého života. Chtěla jediné, a to být zase zpátky ve své kůži a začít znovu.

Záclona v čísle dvacet tři se teď zřetelně hýbala, protože paní Bakerová přitiskla nos na sklo obývacího pokoje. Ava si byla jistá, že slyší, jak říká: „Co to tam propána dělá?“ Zrovna když její manžel otevřel přední dveře a vpustil na chodník trojúhelník světla, začal Avě zvonit telefon.

To byl impuls, který potřebovala, aby se vrátila do auta.

Natáhla se přes sedadlo pro kabelku uloženou na zemi před sedadlem spolujezdce. Řadicí páka se jí zarývala do břicha a nohy jí visely ven ze dveří řidiče.

„Ahoj zlato, už jsem na cestě!“ vyhrkla bez dechu do telefonu.

„Jsem před domem tety Em. Zatraceně tu leje. Kde jsi?“

Ava nesnášela, když její dcera klela.

„Myslela jsem, že jsme si daly schůzku v hospodě?“

„Pro mě je snazší napřed tu nechat věci. Jak dlouho ti to bude trvat? Je zima a jsem promočená. Em není doma,“ kňourala.

„To proto, že Em je...“

„Jak dlouho, mami?“

Ava unaveně zavřela oči. Přála si, aby se k ní Sophie aspoň jednou chovala se stejným respektem, jako se chová k otci. Měla svou dceru ráda, ale nelíbilo se jí, jaký se z ní stal sobec. Přála si, aby mohla říct své dceři pravdu, aby jí řekla, jak ji zraňuje, když se k ní chová přezíravě, ale byla moc unavená, byla jí příliš velká zima a byla moc promočená na to, aby se s ní pustila do hádky.

„Deset minut, déle ne.“

„Fajn, tak si pospěš!“

Když Ava strkala telefon zpátky do kabelky, pořád ještě vleže přes obě sedadla, všimla si dopisu, který vypadl na zem před sedadlo spolujezdce. Velká kapka vody jí dopadla na čelo, sjela po nose dolů, a když Ava obracela obálku adresou nahoru, visela jí na špičce nosu jako krápník.

Žbluňk. Kapka dopadla přesně na její jméno. Až na to, že to neznělo povědomě. Vlastně to už byla pěkná řádka let, co naposledy četla něco napsaného v tomhle jazyce.

Madame Chilternová.

Celé tělo jí ztuhlo.

Letecká pošta z Francie. Podle razítka přišel dopis z Provence. Zнала jenom jednoho člověka, který tam bydlel, a nemluvila s ním více než třicet let.

Když uslyšela hlasité odkašlání, lekla se.

„Jste v pořádku?“

Ava natáhla krk, aby se podívala, kdo to mluví. Uviděla pana Bakera shrbeného pod velkým černým deštníkem, jak na ni shlíží s výrazem údivu.

„Ano, v pořádku,“ zaskřehotala Ava a přiměla se posadit se rovně, přičemž si bezděčně rukávem kabátu nasáklým deštěm stírala vodu z tváře.